

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

UNII DOAR CRED CĂ FAC CINSTE BISERICII

Biserica, fraților, îi compătimește pe cei care n-au învățat să se revolte împotriva răului. Biserica nu are nici un folos de la cei care chipurile o iubesc, dar răul nu-l urăsc. Nici un folos nu are de la cei care aprind lumânări mari în fiecare duminică, dar nu-și condamnă niciodată nici un păcat de-al lor și nici păcatele altora nu le iartă. Biserica nu simte nici o bucurie când cei care stau în primele rânduri ies în evidență cântând Heruvicul și rostind Crezul, dar sunt prezenți în biserică doar cu trupul, iar cu mintea sunt în altă parte. Sunt oameni care cred că „aduc cinste” Bisericii prin faptul că o vizitează. Unul dintre aceștia gândește așa: „Uitați-vă la mine, sunt un om al secolului XX, funcționar superior, bine îmbrăcat, am cunoștințe de fizică și de biologie iar în loc să merg la cafenea sau la teatru, «am făcut cinste» bisericii și am

vizitat-o”. Față de acest tip de oameni, Biserica are doar sentimente de compătimire.

Numai cel ce se revoltă împotriva răutății care este înlăuntrul său și în jurul său, acela „aduce cinste” Bisericii. Cea mai mare cinste au adus-o Bisericii cei care s-au revoltat împotriva răutății. În viitor vor aduce cinste Bisericii cei ce vor menține aprinsă flacăra revoluției creștine în sufletele oamenilor. Vor aduce cinste Bisericii părinții care-și vor învăța copiii să se revolte împotriva răului din ei și din jurul lor. Cinste vor aduce Bisericii și dascălii care le vor preda elevilor învățătura lui Hristos. Cinste vom aduce Bisericii și noi toți, care vom provoca cea mai cuviincioasă revoluție creștină în „inimile necrozate”, în sufletele adormite ale fraților noștri, ale aproapelui nostru. Cel mai de seamă dar pe care-l pot oferi părinții copilului lor este să-l învețe să recunoască răul și să se revolte împotriva lui.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, *Omiliile despre pocăință, dragoste și optimism*, Editura Doxologia, Iași, 2016, doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 31 oct.	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 3 noi.	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 4 noi.	08:00	Sfânta Liturghie și Parastas → <i>Pomenirea morților</i>
	18:00	Vecernia
Duminică 5 noi.	08:00	Utrenia, Sfânta Liturghie → <i>Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Nimic nu este pierdut cât timp credința e în picioare,
cât sufletul nu abdică și capul se ridică din nou.*

(Părintele Arsenie Papacioc)

Nr. 228 / 29 octombrie 2017

PROF. UNIV. DR. **GEORGIOS MANTZARIDIS**

PROFESOR EMERITUS AL
UNIVERSITĂȚII „ARISTOTEL”
DIN TESALONIC, GRECIA

CREȘTINUL ÎN SOCIETATE

La întrebarea: „ce trebuie să se opună haosului moral al epocii noastre?”, răspunsul este unul: persoana umană autentică. Persoana, care activează ca aluat făcând să dospească toată frământătura. Și este imposibil ca o persoană adevărată să nu acționeze ca aluatul în mediul în care se mișcă. Atunci când persoana și „frământătura” care va fi dospită răspândesc în jurul lor adevăr și noblețe, ele acționează în lume, transformând-o din interior. Dacă în final va schimba și cât va schimba întreaga situație este un alt subiect. Ceea ce nu trebuie, de fapt, să se uite este că schimbările din lume nu sunt făcute niciodată de către majorități, ci totdeauna de către minorități. Dacă se va reuși să se creeze o minoritate, cu adevărat vie, adică cu un autentic duh creștin, atunci nu va putea să nu existe schimbare și în lume. Și acest lucru se poate

întâmpla, deoarece duhul Creștinismului, mai precis, duhul Creștinismului ortodox, al Bisericii Ortodoxe, oferă în forma deplină și absolută omului ceea ce acesta caută în agonie.

Ce caracterizează epoca noastră? Starea de deznădejde sau, mai precis haosul și goana după plăceri. Omul contemporan, și mai ales, tânărul contemporan, vrea libertate, libertate absolută, de aceea ajunge la haos și la incoerență. Vrea plăcere, plăcere fără limită, de aceea ajunge la desfrâul plăcerilor animalice.

Sunt oare neîntemeiate aceste căutări? Sunt ele lipsite de legătură cu Hristos și cu Biserica? Un răspuns superficial la aceste întrebări ar fi, în mod clar, afirmativ: aceste căutări, creștinește vorbind, sunt de nepermis și fără legătură cu Hristos și cu Biserica. Dincolo de aceasta, însă, nu am putea să negăm că ele exprimă pe om. Se leagă în mod strâns de firea acestuia. Cine nu vrea libertate? Cine nu dorește plăcere, bucurie?

Și dacă mergem puțin mai departe, vom vedea că lucrurile acestea, libertatea și bucuria, nu sunt numai cerințe de căpetenie ale omului, ci și darurile cele mai importante făcute de Hristos și de Biserică celor credincioși.

„Voi, fraților, ați fost chemați spre libertate” (Gal. 5, 13), scrie Apostolul Pavel. „Stați, deci, tari în libertatea cu care ne-a făcut liberi

Hristos” (Gal. 5, 1), „Iar unde este Duhul Domnului, acolo este libertatea” (II Cor. 3, 18). Iar bucuria este chintesența creștinismului. Este sinonimul Evangheliei, vestea Nașterii lui Hristos, mesajul lui Hristos cel înviat, rodul Duhului Sfânt (Gal. 5, 22). Care este însă deosebirea? Aceea că lumea vorbește de plăcere și nu de bucurie? Dar lumea înțelege prin „plăcere” tot bucurie. Iar bucuria creștină este numită și aceasta tot plăcere și chiar este plăcere, plăcere duhovnicească. Deosebirea sau, mai precis, opoziția diametrală, constă în faptul că lumea caută plăcerea acolo unde, prin natura lucrurilor, este condamnată să fie complet dezamăgită.

Dimpotrivă, Hristos oferă libertatea duhovnicească și bucuria duhovnicească sau plăcerea duhovnicească. Și cine cunoaște plăcerea sau bucuria aceasta, nu numai că nu va mai fi atras de plăcerea materială, plăcerea simțurilor, ci este gata să depună eforturi și să facă jertfe ca să păstreze și să cultive bucuria sa duhovnicească. De data aceasta, omul nu se trudește pentru ca în final să fie trist, nici nu se jertfește pentru ca după aceea să sufere, ci face totul pentru ca să se bucure și se bucură de toate deoarece acestea îl leagă de izvorul bucuriei.

Când sportivul se antrenează, se ostenește și suferă. Și lucrurile acestea, nu numai că nu-l

întristează, dar îi dau satisfacții, deoarece îl conduc spre scopul său, la performanța athletică. Ostenelile însele sunt cele care îi asigură bucuria performanței sportive. În același timp, acest sportiv devine model, care atrage pe alții să-l urmeze. Dacă un sportiv se antrenează, fără să fie însuflețit de scopul pe care-l urmărește, este normal să se văicărească, să fie încercat de dezamăgiri și să nu-i atragă pe cei din jurul său. Cum să te inspire un asemenea om, care fierbe în suc propriu?

Acest lucru se întâmplă frecvent în viața creștină. Se întâmplă mai ales la credincioșii care au o evlavie prea mare, precum și la monahi. Cândva, Cuviosul Marcu Ascetul, acest ascet mare și ucenic al Sfântului Ioan Hrisostom, a fost întrebat: „Cum poate cel care s-a închis în chilia sa și postește în fiecare zi, care trăiește în cumpătare, în sărăcie, care s-a retras în singurătate și s-a supus la alte multe asemenea nevoițe, să fie ispitit de plăcerea necredinței sau să aibă gânduri viciene?” Iar Cuviosul Marcu a răspuns: „Ai dreptate atunci când spui că, făcând aceste, vin asupra lui multe necazuri, pentru că dacă am face fără osteneală și cu bucurie virtuțile văzute la care te-ai referit, nu am fi iubitori de plăceri la nivelul minții”. Și adaugă: „Este imposibil ca cel care se supune la lupte trupesti să nu se preocupe în egală măsură și de provocările gândurilor viciene, încât

să aibă mângâiere de la neplăcerea pe care i-o provoacă nevoițele sale”. Cu alte cuvinte, aceste gânduri înlocuiesc lipsa de bucurie pe care o are înlăuntrul său.

Care este, așadar, greșeala care se face aici? Se realizează asceza creștină fără disponibilitate creștină. Se cultivă o morală creștină fără Duhul lui Hristos, care este Duh al libertății și al bucuriei. Respingând plăcerea păcatului prin suferința liber asumată a înfrânării, creștinul nu rămâne nelipsit de bucurie. Dimpotrivă, beneficiază de bucuria cea adevărată, care este scutită de orice suferință sau durere.

Dacă nu se produce aceasta, viața creștină nu este deplină, nu lucrează Duhul lui Hristos. Însă acolo unde lucrează acest Duh, unde există oameni pătrunși de prezența acestuia, ei influențează realitatea din jurul lor și creează sau redescoperă, dacă există deja, legile și valorile de care au nevoie pentru îndreptarea societății. Nu se poate însă întâmpla și contrariul. Nu se poate, așadar, existența legilor și a valorilor să creeze duh creștin, deoarece este vorba, desigur, de Duhul necreat al lui Dumnezeu, care lucrează totul.

Sursa: **Georgios Mantzaridis**, „Globalizare și universalitate”, Editura Bizantină, București, 2002